

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 18936

гр. София, 04.10.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в закрито заседание на 04.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

като разглежда дело номер **9595** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 АПК, вр. чл. 27, ал. 2 от ЗУСЕФСУ.

Образувано е по жалба на Министерство на транспорта и съобщенията срещу Решение № РД-02-16-698/10.09.2024 г. на главния директор на Главна дирекция „Европейски фондове за конкурентоспособност“, Министерство на иновациите и растежа и ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“ 2014-2020 г., с което е издаден отказ за верификация на разходи в общ размер на 3 213 860.46 лева (три милиона двеста и тринадесет хиляди осемстотин и шестдесет лева и 46 стотинки), по Административен договор за директно предоставяне на безвъзмездна финансова помощ № BG16RFOP002-2.079-0002-C01, бюджетен ред 1.1. „Предоставяне на подкрепа за микро, малки и средни предприятия, извършващи автобусни превози, за дейности, необходими за преодоляване на недостига на средства или липса на ликвидност, настъпили в резултат от епидемичния взрив от COVID-19“, с бенефициент Министерството на транспорта и съобщенията.

С молба от 04.10.2024 г. е направено искане за спиране на предварителното изпълнение на оспорвания акт. Релевира се, че в решението липсва диспозитив за изпълнението му, т.е. искане за възстановяване от Министерството на транспорта и съобщенията на неверифицираните разходи в общ размер на 3 213 860.46 лева. В тази връзка е посочено, че на 24.09.2024 г. в Министерството на транспорта и съобщенията постъпило писмо от Ръководителя на Управляващия орган на ОП „Иновации и конкурентоспособност“ 2014-2020 (УО на ОПИК) с изх. № 26-Б-3902/20.09.2024 г. /което прилага/, относно финален отчет по Административен договор за директно предоставяне на безвъзмездна финансова помощ BG16RFOP002-2.079-0002-C02/02.10.2020 г. по процедура за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ BG16RFOP002-2.079 „Подкрепа за МСП,

извършващи автобусни превози, за преодоляване на икономическите последици от COVID- 19 чрез прилагане на схема за подпомагане от Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията (МТИТС)“. Твърди се, че писмото касае оспорвания административен акт, тъй като с Решение № РД-02-16-698/10.09.2024 г. не са верифицирани средства по същия договор. Сочи се, че в писмо с изх. № 26-Б-3902/20.09.2024 г. стойности са изцяло неясни, но предвид обстоятелството, че ръководителят на УО на ОПИК с обжалваното Решение № РД-02-16-698/10.09.2024 г. е отказал да верифицира средства в размер на 3 213 860.46 лева, предположението е, че със същото писмо се претендира възстановяването и на тази сума. Моли съда на основание чл. 166, ал. 2 и 4 от Административнопроцесуалния кодекс във връзка с чл. 64, ал. 4 и чл. 27, ал. 2, изречение първо от Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление (ЗУСЕФСУ), да спре изпълнението на Решение № РД-02-16-698/10.09.2024 г. Изтъкнато е, че предварителното изпълнение ще причини значителна или трудно поправима вреда на министерството, каквато е изплащането на неверифицираната сума, която надвишава разполагаемия финансов ресурс на министерството и това безспорно ще доведе до блокиране работата на министерството и до невъзможност да изпълнява поетите вече финансови ангажименти. Изложени са подробни аргументи. В подкрепа на това е приложен и Касов отчет на Министерството на транспорта и съобщенията към 31.08.2024 г., като е посочено, че в дейност 108 „Централни държавни органи по икономическите дейности и услуги“ по § 10-00 „Издръжка“ са одобрени средства в размер на 5 227 963 лева и разходвани 1 978 296 лева. Съгласно предварителен разчет в периода 01.09-30.09.2024 г. са изразходвани средства в размер на 373 189 лева, т.е. разполагаемите средства от 01.10.2024 г. до края на бюджетната 2024 г. са в размер на 2 876 478 лева, и до края на 2024 г. Министерството на транспорта и съобщенията има поети ангажименти по сключени договори в размер на 1 235 000 лева. Акцентиращ се, че към момента Министерството на транспорта и съобщенията не разполага със средства, с които да заплати сумата за неверифицираните разходи, тъй като такива разходи не са предвидени при формирането на бюджета му. А бюджетният дисбаланс и евентуално предизвиканите от предварителното изпълнение на акта затруднения за министерството биха оказали отрицателно въздействие върху всички граждани, биха засегнали интересите на неограничен кръг лица, биха оказали съществено негативно влияние върху цялата транспортна система. Поддържа се наличие на противопоставимост на защита от предварителното изпълнение на решението, регламентирано в ЗУСЕФСУ, интерес за ограничаване на вредите върху бюджета на ЕС. Позовава се на съдебна практика на Върховния административен съд на Република България /ВАС/.

Съдът, след като се запозна с искането и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Искането е направено от надлежна страна по чл. 166, ал. 2 от АПК, поради което е процесуално допустимо.

Разгледано по същество, същото е основателно.

Разпоредбата на чл. 64, ал. 3 от ЗУСЕФСУ, предвижда, че извън случаите по ал. 1 ръководителят на управляващия орган издава отказ за верификация на разходите, включени в искане за плащане, за които не е потвърдена допустимост. Отказ за верификация се издава и за установяване на недължимо платени и надплатени суми

по проекта вследствие на извършено верифициране. Съгласно чл.64, ал.4 ЗУСЕФСУ отказът по ал. 3 може да се оспорва пред съд по реда на Административнопроцесуалния кодекс, като при съдебното оспорване се прилагат съответно разпоредбите на чл. 27, ал. 2, 3, 5 и 6. В чл. 27, ал. 2, изречение първо от ЗУСЕФСУ изрично е указано, че оспорването на индивидуалните административни актове и на административните договори не спира тяхното изпълнение. С оглед така цитираната правна регламентация, депозираната пред съда жалба срещу решението за финансова корекция няма суспензивен ефект.

Съгласно чл. 166, ал. 4 от АПК, допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон /какъвто е случаят/– чл. 27, ал. 2 от Закон за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление (ЗУСЕФСУ), когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на чл. 166, ал. 2 от АПК. Съгласно последната разпоредба, съдът може да спре предварителното изпълнение, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда, като изпълнението може да се спре само въз основа на нови обстоятелства. С оглед цитираната по-горе разпоредба на чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от АПК, в този вид производства, в тежест на оспорващия е да докаже наличието на опасност от настъпване на вредоносни за него последици в резултат на предварителното изпълнение на административния акт. Това означава, че тежестта за доказване се носи от оспорващия, защото доказването е насрещно и адресатът следва да представи доказателства, че то би могло да причини значителна или трудно поправима вреда. Във всеки конкретен случай съдът, разглеждащ искането за спиране по чл. 166, ал. 2 АПК, преценява дали незабавното му изпълнение може да причини такава вреда на адресата, която да бъде противопоставима на предпоставките по чл. 60, ал. 1 АПК. В този смисъл за да бъде спряно предварителното изпълнение, жалбоподателят следва да заяви и докаже вида и вероятността за настъпване на твърдените от него вреди от изпълнението, за да се прецени дали са значителни или трудно поправими, съставляващи основание за спирането на оспорения административен акт.

Безспорно е, че изпълнението на невлязъл в сила индивидуален административен акт-допуснато независимо дали по силата на закона, или по разпореждане на компетентния административен орган, винаги изключително сериозно въздейства върху правната сфера на адресата, тъй като придава изпълнителна сила на един невлязъл в сила индивидуален административен акт.

Предпоставката, при която съдът може да спре допуснатото по закон предварително изпълнение, е именно възможността предварителното изпълнение да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда, при наличие на нови обстоятелства– такива, които са се осъществили след издаването на акта, каквито в случая са налице.

Към искането е приложено писмо на Управляващия орган на ОП „Иновации и конкурентоспособност “ 2014-2020 (УО на ОПИК) с изх. № 26-Б-3902/20.09.2024 г., относно финален отчет по Административен договор за директно предоставяне на безвъзмездна финансова помощ BG16RFOP002-2.079-0002-C02/02.10.2020 г. по процедура за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ BG16RFOP002-2.079 „Подкрепа за МСП, извършващи автобусни превози, за преодоляване на икономическите последици от COVID- 19 чрез прилагане на схема за подпомагане

от Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията (МТИТС)“. Според писмото „след приспадане на полученото авансово плащане по проекта на стойност 6 000 000.00 лева, както и с оглед на верифицираната, но задържана за плащане сума в междинния отчет на стойност 3 192 020.27 лева, следва министерството да възстанови сума в размер на 2 771 990.53 лева, по посочена банкова сметка. В същото е посочено Министерство на транспорта и съобщенията да предприеме действия и за погасяване на отпуснатия безлихвен заем и да възстанови сумата в размер на 548 170.00 лева по посочена банкова сметка. Тези обстоятелства несъмнено са настъпили след издаване на обжалвания доколкото писмото е от 20.09.2024 г..

На следващо място, настоящият съдебен състав намира, че в конкретния случай предварителното изпълнение на Решение № РД-02-16-698/10.09.2024 г. ще доведе до значителен и прекомерен разход в бюджета на Министерство на транспорта и съобщенията. В тази връзка следва да се имат предвид мотивите на Тълкувателно решение № 5/08.09.2009 г., постановено по Тълкувателно дело № 1/2009 г. на ОСК на ВАС, а именно: законът, предвидил предварително изпълнение, цели да защити съответни важни държавни или обществени интереси, или да предотврати други последици в смисъла на обхвата и приложното поле на изброените в общата норма на чл. 60 от АПК критерии, но ако от това предварително изпълнение за всеки конкретен случай могат да настъпят сериозни вреди, в общия смисъл на чл. 120 от Конституцията на Република България, Съдът може да упражни контрол и да разгледа жалбата срещу предварителното изпълнение. Противното разбиране би противоречало на смисъла на възприетия общ принцип на правото на Европейската общност, уреден в чл. 6 от АПК – принцип на съразмерността, изразяващ се в това, че административният акт и неговото изпълнение да не засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

Безспорно целта на допуснатото по силата на специалния закон предварително изпълнение се състои в защита на важни държавни или обществени интереси, при което следва да бъде налице съразмерност между тях и интересите на адресата на административния акт. В тази връзка и на основание чл. 6, ал. 2 от АПК, освен значителната или труднопоправима вреда, чиито размер и вид са установено с горесцитираното решение, следва да се има предвид и обществения интерес към проекта, по който е проведена обществената поръчка.

Съдът приема изложеното от искателя в настоящото производство, предвид и приложения касов отчет, че такива разходи, каквито са засегнати с оспорваното решение, не са предвидени при формиране на бюджета на министерство на транспорта и съобщенията. Евентуалното разходване на въпросните средства от бюджета във връзка с обжалвания индивидуален административен акт неминуемо би довел до нанасяне на сериозна вреда в бюджета на министерството, респективно би рефлектирало върху изпълнение на дейности по Програма „Транспортна свързаност“ 2021-2027 г. /данни, за която са общодостъпни в интернет/. Това от своя страна би дестабилизирано бюджетните предвиждания на министерството и би породило затруднения да изпълнява нормативно установените задължения, както и задълженията му по сключени договори за изпълнение на заложените дейности, като няма да е възможно пълноценно изпълнение на текущите задължения, за които също биха се кумулирали лихви, в случай на осъществяване на предварителното изпълнение на обжалваното решение, преди влизането му в законна сила.

Предвид това, бюджетният дисбаланс и евентуално предизвиканите от предварителното изпълнение на акта затруднения за министерството могат индиректно да окажат съществено негативно влияние върху неограничен кръг субекти и върху транспортната система като цяло.

С оглед изложеното, искането за спиране на допуснатото от закона предварително изпълнение на Решение № РД-02-16-698/10.09.2024 г. на главния директор на Главна дирекция „Европейски фондове за конкурентоспособност“, Министерство на иновациите и растежа и ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“ 2014-2020 г., следва да бъде уважено.

Мотивиран от горното и на основание чл. 166, ал. 3 във връзка с ал. 2 и ал. 4 от АПК, Съдът

О П Р Е Д Е Л И:

СПИРА предварителното изпълнение на Решение № РД-02-16-698/10.09.2024 г. на Главния директор на Главна дирекция „Европейски фондове за конкурентоспособност“, Министерство на иновациите и растежа и Ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“ 2014-2020 г..

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 7- дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: